

Leerrede over Psalm 45: 8 t/m 9, uitgesproken op Woensdagavond 11/02/48 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 106: 2 en 3.

Lezen - Psalm 45

Voorrede

Het wordt genoemd, dat het wèl is met diegenen, alsook dat zij gelukkig en zalig zijn, die het recht betrachten en die Zijn wetten achten. Doen wij dat van nature? Neen! Dan moeten wij - voor zover wij onszelf enigermate kennen - bekennen: neen, dat doen wij niet, wij werpen Zijn wetten achter ons, en Zijn rechten achten wij niet. Want als wij de gelegenheid hadden, en wij konden door een achterdeurtje de hemel inkomen, dan deden wij dat zeker. Maar wat zouden wij in de hemel moeten doen, als wij hier niet door de rechte Deur zijn ingegaan, en hier niet hebben geleerd om Zijn rechten te achten en Zijn wet te eren? Dan konden wij toch niet in de hemel verkeren, immers, wij waren daartoe niet voorbereid. Hemelingen roemen, loven en verheerlijken die Majesteit op zijn lofrijkst - dat is hun werk - zij doen niets anders. Dus om in de hemel te kunnen verkeren, moeten wij voorbereid en gevormd worden, zodat ons hart gestemd en gericht wordt door die eeuwige Geest waardoor dat hier reeds in ons hart werkt en zich hemelwaarts verheft om het daar in volkomenheid te kunnen doen.

Wij lezen dat Jezus Zijn discipelen heenzond met de boodschap om een ezelsveulen te ontbinden, los te maken. Zo wenste de apostel ook ontbonden te worden - dus losgemaakt te worden - en met Christus te zijn, dat was hem verreweg het beste. Hij was geheel vervuld van de lof Gods, maar ja, hij zat vast en moest eerst losgemaakt worden. Ziel en lichaam moesten daartoe gescheiden worden, voordat zijn ziel kon gaan naar hoger sfeer, om schuld af te leggen en Gode toe te brengen hetgeen Hij waardig is, maar hier was hij er al mede bezet. Daarom is ons nodig vaardig gemaakt te worden tot het recht, en dat wij Zijn wet gaan stellen boven alles hetgeen ijdel, zienlijk en vergankelijk is. Daartoe is ons nodig de Geest en genade Gods. Daarbuiten gaat het niet.

Het is onze natuur eigen, onszelf te gaan schikken voor God, in deze zin: dat behoort zo, en dat is passend en betamend. Zelfs roemen wij God als het naar onze zin gaat, dan is God zo goed. Maar, onwillekeurig zijn wij toch goede mensen, wèl ja, die partij trekken voor onszelf, die geerd willen worden en gunst van God willen ontvangen. Soms onderworpen aan spot en verachting enz..., jááá allemaal voor de wáárheid!! Daaruit zuchten wij dan.

Stam vertelde eens het volgende: "Van de week kwam Hein de Lor bij me. Hij sprak er over dat God zo goed voor hem was, want hij had zoveel lorren verkocht." Daarop zei Stam (je zal wel zeggen dat is toch geen kanseltaal, in alle geval - het is inmiddels 31 jaar geleden, ik weet het nú nog - heb ik het goed moeten onthouden): "Voor mij is God zo goed, omdat ik zo'n lor ben." Kunnen wij dat ook zeggen? Maar Stam was in eigen waarneming zelf een lor, die deugde nergens voor.

Ja, wij moeten leren dat wij slechts voor één ding deugen en dat is: zondigen. Niemand hoeft ons dat te leren, dat kunnen we uit onze natuur. Bij een kind in de wieg begint het al; daar komt het **IK** reeds voor de dag. Ondanks dat het nog in de wieg ligt, moet alles ruimen, alles moet ten dienste zijn. In het opgroeien komt het nog meer voor de dag, want het kan nauwelijks lopen - komt met de neus nog niet eens boven de tafel uit - of het wil vader en moeder al regeren. Dat is de aard, de natuur. Goed doen woont niet in ons! De bedoeling is dat wij onder het overwicht van Gods majesteit onszelf zodanig leren kennen, dat wij nergens goed voor zijn dan te zondigen. Wij moeten ons eigen "ik" gaan afkeuren en de plaats innemen die wij behoren in te nemen. Zijn rechten boven alles gaan eren, zodanig zijn: Zijn wet moet gehandhaafd worden, niets kan daarvan worden weggenomen of vallen.

Wat dan? Dan moeten wij er tussen uit - wij vallen - en Zijn Wet over ons heersen. De psalmdichter zingt daarvan:

O HEER, laat mij, naar 't welbehagen,
dat G'in Uw volk steeds hebt getoond,
ook roem op Uw bescherming dragen,
en met Uw zegen zijn bekroond.

Wij kunnen nooit een te lage plaats innemen, maar staan al gauw te hoog. Door alle eeuwen heen is aan Zijn kerk openbaar geworden, dat waar zij in zichzelf niets zijn, daar wil God alles zijn, bewijzend Zijn vrijmacht, Zijn welbehagen, Zijn hoede, Zijn zorg, Zijn bescherming. Alles voor hen zijn. Geve God, dat wij dat onderscheiden en wèl verstaan, opdat ons bedenken is:

Geef dat mijn oog het goed' aanschouw',
't Welk Gij, uit onbezweken trouw,
Uw uitverkoor'nen toe wilt voegen; ...

Bij gelegenheid had ik eens in Rotterdam gesproken over de verzoenende arbeid van Christus. Toen was er een meisje onder het gehoor, die, na afloop van de dienst - op de vraag van haar moeder en vriendin, hoe het met haar was - zei: "Ik heb niets anders, dan het laatste versje dat wij zongen:

Geef dat mijn oog het goed' aanschouw',
't Welk Gij, uit onbezweken trouw,
Uw uitverkoor'nen toe wilt voegen;

Ze kwam thuis, viel op de knieën en zei: "Heere, ik kan niets anders bidden dan: "Geef dat mijn oog het goed.' aanschouw, ..." Toen kwam dit woord: "Zit neer in het stof" Ze sprong verschrikt overeind, want God wilde haar natuurlijk niets geven! Heel de nacht kon ze niet slapen, en 's morgens in de grootste narigheid. Doch daar gaan haar ogen open, en zag ze - wat een ieder wel behoorde te zien - dat zij zich onder Gods Majesteit vernederen moest. Immers, God had Zijn kerk door alle eeuwen heen genade geschonken en het goed van Zijn erfdeel, maar in vernedering.

Als zij die plaats innam: "Geef dat mijn oog het goed' aanschouw', 't welk Gij, uit onbezweken trouw, Uw uitverkoornen toe wilt voegen," dan kon zij het van God krijgen, want Hij wil het ons geven. Er valt niets te verdienen. Hij wil het geven uit genade. Hij wil ons zelfs een geschudde, neergedrukte, overlopende maat in onze schoot werpen. Géven, maar onder die conditie, dat Zijn Wet en Zijn rechten ons hart geheel innemen. Dan kunnen wij bij God alles gedaan krijgen.

David ontviel alles: vrouw, kinderen, have, goed, alles weg. Zijn mannen wilden hem stenigen. David hield niets anders over dan de toevlucht tot God. Dat geldt ook voor ons. David ten einde raad, weg alle eigen gedachten, licht, inzicht en doen. Hij er uit. Dan staat er: "David sterkte zich in den HEERE, zijn God." Dat kan alleen als Hij ons dient. Als ons een maal eten wordt toegereikt, dan kunnen wij ons sterken. Daarna vraagt David: "Zal ik deze bende achterna jagen? Zal ik ze achterhalen?" En het antwoord is: "Jaag na, want gij zult gewisselijk verlossen." Is het niet een royale God. Maar eerst die plaats innemen en toen alles gedaan gekregen. Hij kon diezelfde week al geschenken rondzenden: "Dit is Davids buit," dus als uit de handen Gods ontvangen.

Wij vragen een ogenblik uw aandacht voor het Woord Gods. Zoeken wij echter vooraf Zijn aangezicht om een verbeurde zegen.

Leerrede.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt u in de u zoëven gelezen 45e Psalm, nader het 8e en het 9e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

8. *Gij hebt gerechtigheid lief, en haat goddeloosheid; daarom heeft U, o God! Uw God gezalfd met vreugdeolie, boven Uw medegenoten.*
9. *Al Uw klederen zijn mirre, en aloë, en kassie; uit de elpenbenen paleizen, van waar zij U verblijden.*

De Psalm is ons zo-even gelezen, en is ons zeer bekend. Het is een bruiloftslied, waarin de bruid de heerlijkheid van de Bruidegom bezingt op een zeer lofrijke wijze.

Niet wat de gedachten zijn over die Bruidegom, helemaal niet, maar zij bezingt Zijn lof uit de diepste grond des harten, door de genade des Geestes. Want het begint met: "Mijn hart geeft een goede rede op; ik zegge mijn gedichten uit van een Koning". Daar is dus sprake van de staat en de gesteldheid van het hart, niet van het gevoel. Want, hoe kan het menselijk gevoel niet zijn? Als het naar ons inzicht wel aardig gaat en wij kunnen een versje zingen: bijzonder, zó echt! Maar het is gevoel, geen geven van een goede rede van uit het hart, geen genade. De kerk spreekt hier niet in gevoelens, maar zoals het uit de eeuwige Geest in het hart ligt verklaard en geopenbaard. Want dat is een gewrochte des Geestes: "Mijn hart geeft een goede rede op". Daar is van de genade des Geestes in wedergeboorte en in vernieuwing des harten. Wij hebben immers niet nodig, dat ons hart wat veranderd wordt, maar het moet vernieuwd worden.

Van Saul lezen we, dat hij een ander hart kreeg. Eerst was hij boer, hart hebbend voor het vee. Dat blijkt ook, toen er ezellen weg waren, dat was toch wat! Een buitengewone drukte er om. Maar als de heilige zalfolie op hem is, dan gaat er wat anders werken. Dat werd openbaar op die gelegenheid toen de vijanden Jabes in Gilead aanvielen, en hen allen het rechteroog wilden uitsteken. De Geest van God ging in Saul werken. Die schande op gans Israël leggen? Alsof er geen God was? Hij nam een paar runderen, hieuw ze in stukken, en zond ze door alle landpalen van Israël. Hij riep alles op. Zijn gedrag was geheel veranderd, zijnde koninklijk. Maar de man had geen nieuw hart. Hij leefde en heerste. Wel gebeurde nog dit: bij gelegenheid kwam hij bij profeten, legde zijn koninklijke klederen af, en ging ook profeteren, zodat gezegd werd: "Is Saul ook onder de profeten?" Praten als de beste, daarom stond men er zo van te kijken. Want er kan wel veel gepraat worden, maar van bekering had men nooit iets gehoord.

Wat zei Bileam al niet? "Hoe goed zijn uw tenten, Jacob! Uw woningen, Israël! Dat volk zal alleen wonen, en het zal onder de heidenen niet gerekend worden". Nou, dat zijn rake woorden en hij wist het goed ook: "Bileam, de zoon van Beor, spreekt - denk er om, je mag je hoed wel afzetten - en de man, wien de ogen geopend zijn spreekt! De hoorder der redenen Gods spreekt, die het gezicht des Almachtigen ziet; die verrukt wordt, en wien de ogen ontdekt worden!" Dat valt ook een ieder niet ten deel. Maar tegelijk kan hij zeggen, daar moeten wij ook acht op geven: "Mijn ziel sterve den dood der oprechten, en mijn uiterste zij gelijk het zijne!" Hij had dus geen zin om met hen te leven. Bij Ruth was het anders, die zei: "Uw volk is mijn volk, en uw God mijn God". Zij wou er mee leven en sterven. Bileam niet. Dat moeten wij behoorlijk onderscheiden. Oh, ons gevoel kan zoveel doen.

Hier is sprake van wedergeboorte en vernieuwing des Geestes. Dat in dat hart - waarin van nature zonde en verderf heerst, maar door de Geest en de genade gereinigd, geheiligd, wedergeboren is - de werken van God wonen. Niet zo, dat men onder de trekkende liefde de werken Gods in het oog krijgt. Want hoe dierbaar is het niet als wij die werken gaan opmerken en dan daarvan gaan zeggen: "Bij deze dingen leeft men, en is het leven mijns geestes". Zo zijn die zaken toch bij iemand, die in het oog krijgt de eeuwige, gezegende, onbegrijpelijke weg der genade: liefde, liefde, liefde! Maar als die werken in het hart gewrocht en toegepast worden, dan komt openbaar: "Mijn hart geeft een goede rede op".

Ook niet zó: "Ja hoor, ik mag waarlijk geloven, dat ik een kindje des HEEREN ben. Ja, daarvan heb ik wel mogen vertellen, dat het toen zus en zo gegaan is. Neen, maar net zoals het is bij een vat waar wijn in zit, dan komt er wijn uit, zit er vuil water in, dan komt dat er uit. Zo is het ook met hetgeen wat van nature in het hart zit - zonde en vijandschap - dan komt dat voor de dag. Zijn er echter de werken Gods in, dan komen die openbaar. Want uit het hart, zegt de wijze Koning, zijn de uitgangen des levens.

Wij zien dus, dat hier sprake is van werken der Goddelijke genade, en dat spreekt zich uit op een zuivere wijze. Koning Jezus heeft alles verdiend. Hij is de Knecht Zijns Vaders, krachtens het eeuwig welbehagen Gods. Hij heeft alles verworven en verdiend.

"Mijn hart geeft een goede rede op; mijn tong is een pen eens vaardigen schrijvers." Verder zegt zij: "Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen." Niets kan Hem evenaren, niets is bij Hem te vergelijken.

Dat is dus de grond waaruit zij Hem prijst, uit zódanig een hart. Daar begon ik dan van te lezen, wat de kerk zegt van die Koning: "Gij!" Dat begint hier al in beginsel op aarde, eerst boven zullen wij onze geest kunnen ophalen. Daar is geen zonde, vlees, eigen ik en duivel, daar kan het in volkomenheid.

Van der Kemp zegt in zijn catechismusverklaring: "Kan een christen leven zoals hij wil?" "Ja", zegt hij. En hoe is dat bedoeld? Mag hij zondigen, en doen en laten wat hij wil? Neen! Want hoe wil een christen leven? Volmaakt tot eer van God. Dat mag ... maar het kan hier niet. Dat merken we bij de Psalmdichter ook. Hij is zo vol van de Koning, dat zou hij wel willen uitleven.

Ik begon te lezen: "Gij hebt gerechtigheid lief". Toch wel een bijzondere zaak, gerechtigheid liefhebben, want er is niet enig mens die van nature gerechtigheid liefheeft. Van Luther is bekend, dat overal waar hij het woord gerechtigheid in de Bijbel tegenkwam, dan kwam zijn hart in opstand, in vijandschap. Waarom? Het gooide al zijn werken ondersteboven. Immers, zelfs in zijn beste werken zat dan nog een groot tekort. Daarom brieft zijn hart van vijandschap. Onze werken deugen niet voor God.

Waarop heeft de kerk dan hier in het bijzonder het oog? Zij spreekt toch over Christus en Hij is zo: Hij heeft waarlijk gerechtigheid liefgehad. Hij heeft de eerste en de tweede Wetstafel boven alles bemind, en dat is eigenlijk gerechtigheid liefhebben. Dat lezen wij ook in de 23ste Psalm: "Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid, om Zijns Naams wil". Dus Hij leidt ze, dat ze de eerste en de tweede Wetstafel betrachten, zodat noch God noch de naaste tekort komt in eer te geven. Van Gods Zoon geldt dat in volkomen omvang, in de fijnste bijzonderheden.

God, Wiens vlekkeloze natuur en Wezen eigen is te dienen, te zegenen, wel te doen, voort te brengen tot eer van Zijn Naam en tot heil van Zijn schepselen, die Hij uit het stof der aarde formeerde en in aanzijn riep, versierde hen met Zijn heerlijkheid, daar Hij Zijn Naam, als God, wil verheerlijken en Hem door Zijn schepselen eer zou worden toegebracht. Daar God, God is, behoort Hij zodanig als God de eerste en de hoogste plaats in te nemen, dat Hij met Zijn schepsel kan en mag doen. Maar nu heeft de zonde een scheiding gemaakt tussen God en ons, waardoor wij zo van Hem vervreemd zijn, dat Hij niet tot ons kan naderen en wij niet tot Hem. De zonde zit er tussen. Wat bij elkaar hoort is van elkaar vervreemd. Schepsel en Schepper horen bij elkaar maar zijn nu gescheiden. Wij kunnen ons niet verlustigen in de Almachtige, en Hij Zich niet verheerlijken in ons. De zonde heeft toch een ontarding, een vervreemding teweeg gebracht, alles is uit zijn verband gerukt!

Maar God wil zegenen, Zijn schepsel aan Zijn Vaderhart drukken. Hij wil ons zodanig hebben, dat wij plasregens van zegen zouden genieten uit Zijn hemelhof. Doch dat moet kunnen! Dan moet God weer als God geëerd en erkend worden. Zijn geschonden Deugdenbeeld moet eerst hersteld worden. Daar Christus de gerechtigheid zo lief had, presenteerde Hij Zichzelf, zeggende: "Zie, Ik kom; in de rol des Boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God! om Uw welbehagen te doen, en Uw Wet is in het midden Mijns ingewands." Hij heeft aangenomen ons vlees, onze natuur, geboren uit een vrouw, geworden onder de Wet. Hij ging daar niet boven staan, maar er onder. Waarom? Omdat de Wet het uitgedrukte Beeld van de vlekkeloze natuur van God was. De Wet vorderde dat voor de zonde betaald moest worden. Waardoor kon dat? Alleen door bloedstorting, daarbuiten was geen vergeving. God kon alleen volkomen eer verkrijgen, indien alles wat tegen Zijn Wezen was, volledig geruimd werd.

Daaruit werd Christus Borg. Hij nam dat in de eeuwigheid op Zich en in de volheid des tijds werd het openbaar. Hij heeft de zonde van de kerk op Zich geladen, daaruit hing Hij aan het kruis en heeft de vloeden van de toorn Gods over Zich later gaan. Met en onder onze zonden is Hij gestorven aan het kruis en Hij heeft ze meegenomen in het graf. Dat heeft Jezus gedaan.

De zonde tegen die hoge Majesteit Gods kon niet anders geruimd worden, want de ziel die zondigt moet sterven. Dat konden wij niet, dat zou een eeuwige vernietiging zijn geweest. Christus heeft voor allen geleden. Er staat van Hem: "Ik ben uitgestort als water, en al Mijn beenderen hebben zich vaneen gescheiden." Hij was het die Hem deed nederliggen in het stof des doods. Hij stierf aan het kruis en werd begraven. Hij nam al onze zonden met Zich, Hij nam ze mee in het graf. Maar, hoewel Hij gestorven is voor de zonde, Zelf had Hij geen zonde. Hij bleef de reine en vlekkeloze Zoon van God. Daaruit had de dood ook geen recht op Hem, evenmin het graf. Daarom staat er in de 16de Psalm dat Zijn ziel in de hel niet is verlaten, en dat Hij geen verderving heeft gezien. Wat dan?

Op de 3de dag gaat het lichaam over in ontbinding en verrotting. Doch eer het zover is, staat de Zone Gods op uit het graf. De dood, had niets meer te commanderen. Maar, Hij had toch onze zonden? Inderdaad. Doch wat Christus daar gedaan had, was naar eerste en tweede Wetstafel. Liefde toch is de vervulling der wet. De dood kon Hem dus niet houden. Hij had gerechtigheid lief tot in de dood en het graf. Daarom stond Hij als Triomfator op.

Daarin heeft Hij bewezen, daar de Wet zegt dat de ziel die zondigt zal sterven, dat Christus vrij is van alle vloek en zodanig, als Borg en Middelaar, Zijn kerk ook vrijmaakt van de vloek. De dood kon Hem niet houden, de satan moest loslaten, het graf moest weergeven. Zo is Hij geworden de Levensvorst, Die kon zeggen tot Johannes op Patmos: "Vrees niet". Daar is geen reden toe, alles is geruimd, want: "Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen." En - nu macht hebbend - "Ik heb de sleutels der hel en des doods." Niemand heeft wat in te brengen. Ik ben de Overwinnaar. Hij heeft gerechtigheid liefgehad. Jezus heeft Gode het rantsoen weergebracht. Zijn geschonden Deugdenbeeld hersteld. Voor de zonde betaald in volkomen gehoorzaamheid. Volkomen hersteld. Hij heeft gerechtigheid liefgehad.

De tweede zaak is: "En goddeloosheid gehaat." Wat is dat? Het los, gescheiden, het "af" zijn van God, haat Christus. Wat dan? Schepper en schepsel behoren bij elkaar, maar door Adams val was er een breuk ontstaan. Schepper en schepsel behoorden bijeen te zijn, en daarom wierp de Koning Zich in ons oordeel en hing Hij in een drie-urige nacht en duisternis aan het kruis, sprak niet één woord. Hij wilde verzoenen. Hij zweeg drie volle uren. Maar aan het einde daarvan, hangende tussen hemel en aarde, in onze dood, "af" en gescheiden zijn van God, sprak Hij: "Mijn God, Mijn God". Daar houdt de Koning aan vast. Hij zegt: "Waarom hebt Gij Mij verlaten!" Ik had toch gerechtigheid lief en haat goddeloosheid? Hoe! en nu hing Hij daar toch als Borg en als Middelaar, als zulk een ellendige, niet te noemen. Daar waren toch milde handen en vriendelijke ogen? God is toch barmhartig over ellendigen? Ja, inderdaad, dat is God. Hij haat goddeloosheid, en omdat Hij dat haat heeft Christus gedaan zoals Hij gedaan heeft. Gezwegen in de scheiding, opdat Hij daardoor zou verdienen en verwerven, dat wij nimmermeer van God gescheiden zouden zijn, maar verenigd, weer bij God teruggebracht zouden zijn. Dat is dus Christus' werk.

Merk nu eens op, wij begonnen te zingen: "Welzalig, elk die 't recht betracht." Christus heeft gerechtigheid lief en haat goddeloosheid. Wat wil de Koning van ons? Dat wij nu ook eens gerechtigheid lief gaan krijgen en goddeloosheid haten. Kan dat? Ja zeker! Waarom niet? In onze natuur woont dat wel niet, wij haten de gerechtigheid en hebben lief de goddeloosheid. Maar als het nog eens zodanig gaat worden, dat wij gaan zien, wat onze staat is buiten God, in los, gescheiden, "af" te zijn van God. Wat het is God kwijt te zijn, in de zonde te leven, in de macht des duivels, buiten de zalige gemeenschap en gunst van God, in een staat des doods, waarin geen leven mogelijk is. Dan kan het zodanig worden, dat wij het gescheiden zijn van God en het één zijn met satan en de zonde gaan haten. Het moet ons maar eens de dood gaan worden!

Daarvan staat: "Zijt beroerd, en zondigt niet." Zó, dat wij daar niet langer in kunnen leven, dan haten wij het leven buiten God. Die kan ook maken, dat wij die Majesteit Gods - die niet aflaait van zegenen, weldoen, dragen, verdragen, en dat aan zulke mensen - zodanig gaan zien, als een alleszins dierbaar heerlijk Wezen. Ja, dat Zijn deugden zodanig gaan uitblinken, dat wij, wat wij van nature haten, gaan liefhebben. U moet Uw eer hebben, al is het onze ondergang. Dat wil Christus van ons hebben.

Mij dacht indertijd, dat het bij mij helemaal vreemd was. Geen mens verstond mij meer. Kwam ik bij bekeerde mensen, dan moest ik op de vraag: "Hoe gaat het", antwoorden: "Ja, ik weet het niet, God kon mij geen kwaad doen en dan gebeurde het wel, dat Christus al Zijn schatten als uitstalde. De één zei dan: "Beschouwende kennis kan veel doen." Een ander: "Meer in het hoofd dan in het hart." Een derde: "Toen dat bij mij zo was werd ik bekeerd." Uiteindelijk ging ik naar Bogaard, vragend: "Nu moet u mij eens eerlijk zeggen, wat is dat bij mij?" Hij zat een poosje stil voor zich uit te kijken, en zei toen alleen maar dit: "Och, mijn kind, het zou eens een treffen moeten worden." Ik voelde - hij begrijpt me. Ik wist niets, maar begreep, je verstaat me. Waar kwam dat van ? Ik kon niet langer buiten God, ik was het met Hem eens geworden: God moest Zijn eer hebben, het mocht aankomen waar het aankwam.

Nadat ik het met God eens was in rechten en het leven buiten God haatte, heb ik geen benauwdheid meer gehad. Daar te komen is benauwd. Maar daar te zijn niet. Ik genoot zo'n ongemeen grote liefde en vriendschap van Koning Jezus, die ik voor die tijd nooit heb gekend. Toen opende Hij al Zijn schatten: redding, verzoening, wassing, dekking, wederbrenging bij God, de verzegeling door die Geest, een eeuwig verbond. Hij sprak dat alles te geven. Bij gelegenheid opende Hij, dat Hij met mij in het huwelijk wilde treden. De meesten begrepen dat niet. Was dat vreemd?

Wel neen. Hier staat: "Gij hebt gerechtigheid lief, en haat goddeloosheid." Wanneer wij Hem daarin moeten volgen, dan worden wij vrienden van Jezus.

Ik denk in dezen nog aan Bogaard, als hij zijn bekering vertelde. Toen God hem afsneed naar recht, en de Koning hem oppakte en tot grond werd en zijn zeggen was: "Maar Heere, en dat aan een mens zoals ik ben," dat het woord des Konings toen tot hem was: "De poorten der hel zullen Mijn gemeente niet overweldigen." Alsof Hij wilde zeggen; daar had je toch op kunnen rekenen, dat is Mijn werk. Indien er hier onder ons zijn, die nog deze avond het zó met God eens worden, die kunnen deze avond hetzelfde ervaren, dat de Koning uw vriend wil zijn en u redden ten eeuwigen leven. 't Is toch zo'n lieve Koning. Hij laat van al Zijn goede woorden niet één ter aarde vallen.

De kerk is zó vol lof, dat Hij gerechtigheid lief heeft, en goddeloosheid haat, dat, zij hier zegt: "Daarom heeft U, o God! (zij noemt Hem rechtstreeks: God), Uw God gezalfd met vreugde-olie, boven Uw medegenoten." U, de Geest gegeven zonder mate. Maar wij krijgen ook wat van die Geest, doch met mate, de Koning zonder mate. Hij heeft gerechtigheid lief, en haat goddeloosheid. Hoe meer wij worden uitgewonnen voor onszelf en ingewonnen voor God, te meer krijgen wij om Zijnentwil. Maar de Koning is zo, die behoefde niet overwonnen te worden, want Hij heeft van nature gerechtigheid lief, en haat goddeloosheid; daarom is Hij gezalfd met vreugde-olie boven Zijn medegenoten. Wat engelen en gelovigen niet hebben, dat heeft de Koning mild en overvloedig. "Daarom heeft U, o God! Uw God gezalfd met vreugdeolie, boven Uw medegenoten."

Nòg meer, want als men éénmaal over de Koning gaat spreken, dan gaat het allemaal trapsgewijs naar boven; niet in afgaande lijn. Want het kan bijvoorbeeld terug gaan praten, hoe wij genomen zijn? "Als Ik bij u voorbijging, zag Ik u, vertreden zijnde in uw bloed, en Ik zei tot u in uw bloed: Leef; ja, Ik zei tot u in uw bloed: Leef!" Toen hebt U mij opgeraapt en bemind. Nu raakt zij bij vernieuwing in brand en bezingt Zijn lof. Ja, want indien wij vol zijn van de Koning, dan is het zodanig, dat de lof bij vernieuwing voor de dag komt. In het Hooglied zegt de bruid: "Kom, mijn Liefste! laat ons uitgaan in het veld, laat ons vernachten op de dorpen."

De hoofdzaak daarvan is: wie is toch een Koning als Gij, wie is U gelijk! Zo is toch de zaak ?

Vervolgens lezen wij hier: "Al Uw klederen zijn mirre, en aloë, en kassie; uit de elpenbenen paleizen, van waar zij U verblijden." Wat is hiervan de inhoud? Het wordt soms opgevat als: "Daarom heeft U, o God, Uw God gezalft." Maar zo is het hier niet, want de bruid wil hier zeggen, dat al wat aan Hem is, is Goddelijk, uit het eeuwig welbehagen Gods, uit de eeuwige troonzalen. Dus de kerk spreekt hier onder die bloemrijke bewoordingen: al Uw klederen, één en al geur en schoonheid, daarvan waait de reuk je al van ver - uit het hemelhof, uit de elpenbenen paleizen van schoonheid, wijsheid, liefde - tegemoet, zoals Hij is om zondaars te beminnen. Want Hij beziet Zich uit het eeuwig welbehagen zodanig, dat Hij bekwaam is, om alle rampzaligen te dienen en uit het grootste kwaad over te brengen tot het hoogste goed.

Gij moogt zeggen: o, o, als ik mijn ziel nog eens als een buit er uit mag wegdragen, dan zal ik een gat in de lucht springen van blijdschap, dan zal de wereld voor mij te klein zijn. Maar weet, dat als de Koning er met Zijn bruid van door kan gaan - gekocht met Zijn bloed, verlost uit de macht des duivels - dan is de Koning zó verheugd (die dat ontmoet hebben, weten dat), dan straalt Zijn blijdschap, Zijn heerlijkheid als heerschappij voerend over alles uit. Eindelijk heeft Hij ons kunnen nemen, Zijn arbeid aan ons kwijt gekund. Hij mag ons bezitten. Zó is Jezus hoor! Hij is een zodanig bekwaam Middelaar, dat alles aan Hem begeerlijk is, de reuk Zijns zondaarsmin, bekwaamheid, heerlijkheid, gepastheid, dat straalt naar buiten uit. Dat is te tasten, te voelen, niet mis te kijken voor al Zijn ellendigen, die Hem nodig hebben en behoeven.

Dwazen indien wij het niet bij Hem zoeken, maar bij Mozes, in eigen werk, en wat van ons is, en daaruit zoeken iets te hebben om Gode welbehaaglijk te zijn. Dat kan niet! God heeft Zijn zegel gehecht aan het werk Zijns Zoons, heeft alleen eerbied voor Christus en Zijn arbeid. Van het beste van ons zegt die Majesteit: "Raap uw kramerij weg uit het land, gij inwoneres der vesting!" Wat bij ons in die kraam te koop is, het allerbeste, hoort nog bij de kraam van onze afkomst thuis. God heeft alleen eerbied voor het werk Zijns Zoons.

In die gezegende Verbondsmiddelaar is, krachtens het eeuwig welbehagen Gods, alles wat wij nodig hebben om, ons te verrijken, te vernieuwen, te heiligen, te maken zoals God wil dat wij zouden zijn. Dat is dan in Hem.

Dus dan niet zódanig, dat wij zelf nog wat willen doen en zelf voortbrengen, en de Koning daar nog wat bijvoegen. Fout, dat kan niet! Bij het vuile rommelzaakje van ons, de Koning het Zijne bijpassen? Neen ! Wij ten einde, uitgeput en ontdaan van al het onze, dan kan de Koning dienen. Ja, dat ook bij ons persoonlijk zódanig van die mirregeur openbaar wordt: "Al uw klederen zijn mirre, en aloë, en kassie", dat onze naaste daardoor voor Christus gewonnen wordt. Hij wil dus van Zijn heerlijkheid aan ons vermaken, zodat wij soms vol verwondering zijn: o, o, wij een gedrocht uit de hel en nu alzó. Dat wil Hij openbaar brengen, uit de elpenbenen paleizen, het eeuwig welbehagen Gods, barend door die gezegende werken en in het bundeltje der levenden begrepen bij God. Dat is toch geen kleinigheid, hoor. Zo wil Hij dat openbaar gaan brengen, opdat openbaar worde: "Wie roemt, die roeme in den Heere."

Alle roem is uitgesloten!
Onverdiende zaligheên
heb ik van mijn God genoten,
'k roem in vrije gunst alleen.

Dat zal dan de reden zijn, dat hier al meer gegrond en in ons bevestigd wordt: alleen genâ. Wat zal er dan straks gelegenheid zijn om Hem met opgestoken vaandels toe te zingen, Hem uit alles volmaakt de eer te geven. Wat ik u bidden mag, onderscheid die zaken zodanig, dat aan onze kant er niets anders is dan ondergang en armoede, bij Hem niets anders dan rijkdom en opkomst. Dat wij daaruit besluiten of deze wereld en eigen ik aan te hangen, of zo'n Koning boven alles te lieven.

Wat zal ik hier nog bijvoegen? Dat de Heilige Geest het doe, en toepassing make, naar ieders geval, staat, weg, en omstandigheden, opdat daaruit ons verstand worde verlicht, het hart geschikt en gericht tot dat gezegende en gewenste einde, dat wij Hem recht kennen, van harte liefhebben en vrezen, leven en vervolgen te kennen, wij geheiligd in het gemoed, hier ten hemel opgevoed, eenmaal Hem de verschuldigde dankzegging en heerlijkheid mogen toebrengen, zoals Hem dat toekomt. Bevestig Hij daartoe Zijn Woord aan onze harten om Zijns verbonds wil. Amen.

Slotzang: Psalm 29 : 1